

သုတေသန
အကြောင်း

(၁)

တစ်ရွာလုံးမှာ နွားကျောင်းပြိုင်ကြကြေးဆိုလျှင် အောင်ဗလသည် နံပါတ်တစ် ဖြစ်၏။

“ဟား.. .ဟား.. . ဒါတောင်မှ သူကြီးသမီး လွင်စန်းယဉ်က သူ့လောက် တန်းကျောင်း စာမတတ်ပါဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ ငါ့ကို နှိမ်သေးကွာ၊ ဒါပေါ့လေ သူတို့ က တတ်နိုင်တဲ့ လူတွေဆိုတော့ ဟို ဘ က် ရွာ က မူ လ တ န်း ကျော င်း မှာ လေးတန်းအောင်တော့ ဒီစင်္ကြံတံရွာကြီးမှာ အလယ်တန်းဆက် သင်နေတာကိုး၊ ဒါပေမယ့်ကွာ ပညာတတ်ရုံနဲ့ ထမင်းမစားရပါဘူး၊ နွားကျောင်းတတ်မှာ ထမင်းစား ရတာ ပါကွ၊ ဟား.. .ဟား.. .ဟား”

အောင်ဗလသည် မိမိ၏ ဂုဏ်ရည်ကို ဤသို့လျှင် ဖော်ကျူးတတ်လေသည်။

သူ၏ ဒုတိယဂုဏ်ပုဒ်သည် ကား ချိုးငှက်ကို ကျော့ကွင်းထောင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လယ်ကြွက်ဖမ်းသော အတတ်တွင် ကား ဘမံ- ဘဇံ အမြွှာ ညီအစ်ကို ကိုအောင်ဗလ မမှီပါချေ။ ဒါကျတော့ သူတို့ သည် မွေးကတည်း လယ်ကြွက်ဖမ်းသောအလုပ်ကို လုပ်လာကြသူများ မဟုတ်လား။ သူတို့ မိဘတွေကိုယ်တိုင်က သည် လိုပဲ လယ်ကြွက်များ ၊ ဖားများ ဖမ်းပြီး မြို့ဈေးတက် ရောင်းသည့် သားစိမ်းငါးစိမ်းသည် များ

မဟုတ်လား။

မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ ချိုးငှက်ထောင်သော အောင်ဗလနှင့် လယ်ကြွက်ဖမ်းသော ဘမံ-ဘဇံ ညီအစ်ကိုတို့သည် သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ဆိုသလို ပေါင်းဖက် မွေ့လျော်နေကြလေသည်။ ။

သူတို့ သည် သည် ရွာမှာ တော့ ဘဝတူများ ပင် ဖြစ်ကြ၏ ။ အောင်ဗလတွင် ဖခင်မရှိသလို ဘမံ-ဘဇံတို့ တွင် လည်း မိခင်မရှိချေ။ ဘမံတို့ မိခင်မှာ ကလေးများ ငယ်စဉ်ကပင် ဆုံးပါးသွားရှာလေသည်။ ။ အောင်ဗလ၏ ဖခင်မှာ မူ ယခုတိုင် ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသို့ ရောက်နေမှန်းမသိချေ။ သူပုန်ဆိုလား၊ တော်လှန်ရေးပြောက်ကျားဆိုလား၊ လုပ်နေသည် ဟူ၍ လောက်သာ အောင်ဗလသိထားသည်။ ။

ဖခင်ကို သူကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည် ။ သို့သော် လေးငါးနှစ်မျှကြာပြီ ဖြစ်သောအခါကျတော့ လည်း မေ့ထားလို့ ရသလိုလို ရှိနေသည်။ ။

သို့ရာတွင် အောင်ဗလ နားလည်ထားတာတစ်ခုတော့ ရှိသည် ။ အဖေသည် အကျိုးမရှိသောအ လုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ခဲ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သူ သိမိလိုက်သော ကာလများ အတွင်း အဖေ့ကို အလဟဿနေသည် ဟူ၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မျှမတွေ့ဖူးချေ။ အဖေသည် အမြော်အမြင်ကြီးမားသူဟူ၍ အောင်ဗလ ယုံကြည်ထားလေသည်။ ။

အခြားမကြည့်ပါနှင့်၊ အမေသည် အောင်ဗလကို ငယ်စဉ်ကတည်းက အတန်းကျောင်းမှာ မထားဘဲ နွားကျောင်း၊ ကျွဲကျောင်းအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးစေချင်သည် ။ မိရိုးဖလာအလုပ်ကိုင်

စားသောက်စေချင်သည်။ အဖေကတော့မူ သူရသည့် ဝင်ငွေကလေးဖြင့် အောင်ဗလကို အတန်းကျောင်းမှာ မဖြစ်မနေ ပညာသင်စေသည်။ သို့ရာတွင် ပညာရေး၌ ဖျင်းခဲ့သော အောင်ဗလ သည် ကြီးကောင်ကြီးဝင်ခါမှ သူငယ်တန်းမှ စ၍ ပညာသင်ရသည်။

မူလတန်း တန်းမကုန်ခင်မှာ ပင် သူ့အဖေ အိမ်မှ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားသောကြောင့် အမေ၏ အစီအမံဖြင့် မူလတန်းကျောင်းသားဘဝနှင့်ပင် အောင်ဗလတစ်ယောက် အလုပ်အကိုင်ကို အလွယ်တကူ ရခဲ့လေသည်။ ။ နွားကျောင်းသား။

အဖေပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော နေ့မတိုင်ခင်ညက အဖေနှင့်အမေတို့ ပြောခဲ့ကြသော စကားများကို အောင်ဗလ ကြားယောင်နေပါသေးသည်။ ။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါလဲ ဘယ်သွားချင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေသည့် လွမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးခက်ဆို တာလို တို့ မိသားစုအရေးထက် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအရေးက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်ကွာ၊ ငါ တစ်ခုပဲ မှာထားခဲ့ချင်တယ်၊ မင်းတို့ သားအမိအတွက် ငါတတ်အားသရွေ့ ထောက်ပံ့မယ်၊ တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးမှ လွတ်လပ်ရေးရမှ ငါပြန်ခဲ့မယ်၊ ဒီအတောအတွင်း ငါ့သားကို ပညာသင်ပေးပါ၊ တကယ်လို့ ငါပြန်မရောက်ခင် တော်လှန်ရေးမပြီးခင် ငါ့သားအရွယ်ရောက်လာရင် ငါ့သားကို တော်လှန်ရေးသမား ကောင်း ဖြစ်အောင် မင်းက တိုက်တွန်း သွန်သင်ညွှန်ကြားပါ၊ ဒါဟာ တို့ ဗမာတွေရဲ့ အစဉ်အဆက်အမွေပဲ”

စသည် ဖြင့် အဖေသည် အောင်ဗလကို ခေါ်ပြီး မြန်မာရာဇဝင်သမိုင်းကို အကျဉ်းချုပ် ပြောပြပါသည်။ ။ ရာဇဝင်သမိုင်းဆိုပေမယ့် ရှင်ဘုရင်တို့ ၏ အကြောင်းများ မဟုတ်ဘဲ

တရုတ်တရက်တို့ ကျူးကျော်ခြင်း၊ မွန်ဂိုတို့ ဝင်ရောက်လာခြင်း၊
အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်တို့ နယ်မြေလုခြင်း၊ အင်္ဂလိပ်က နိုင်ငံကို
ကလိမ်ဉာဏ်ဆင်၍ သိမ်းယူခြင်း၊ ဂျပန်တို့ လူလည်ကျခြင်းများ နှင့်
ဤသို့ ခေတ်အဆက်ဆက် ကျူးကျော်မှုများကို တွန်းလှန်ခဲ့ကြသော
မြန်မာသူရဲကောင်း ပြည်သူပြည်သားများ အကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်
။

သားအဖနှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ရေကပြင်မှာ ထိုင်၍
စကားပြောနေသည် မှာ ကြယ်နီကြီးပေါ်သည် အထိ ဖြစ်၏ ။

သို့ရာတွင် အောင်ဗလသည် အဖေနှင့်
စကားပြောနေရသည့်အတွက် တစ်ချက်ကလေးမျှပင် မငိုက်မျဉ်းခဲ့ပါ။
သူ့မျက်လုံးတို့ သည် ကြယ်တာယာများကဲ့သို့ပင်
တောက်ပြောင်နေခဲ့ပါသည် ။ သူ့ အသိဉာဏ်သည် တော်တော်ကြာ
ပေါ်လာတော့မည် နေအရုဏ်ကဲ့သို့ မဝီဝံးတဝါး မသိသလို သိသလို
ပွင့်လင်းလာခဲ့သည် ။ အဖေပြောသမျှကို
လုံးဝဥသုံးနားမလည်သော်လည်း ရိုးတိုးရိပ်တိပ်တော့ဖြင့် သိခဲ့ပါသည်
။ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ် ဟူသော ဝေါဟာရကြီးလောက်ကို
နားမလည်နိုင်သော်လည်း ယခုအခါ ဂျပန်များ မတရား
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေသည် ကိုလည်းကောင်း၊ မြန်မာပြည်ကို ဂျပန်များ
ခြယ်လှယ်နေသည် ကိုလည်းကောင်း မခံချင်စိတ်တို့ ဖြင့်
အရင်ကထက်ပို၍ ရှိလာခဲ့သည် ။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဂျပန်တော်လှန်ရေး
ပြောက်ကျားတပ်ဆိုသော အဖေတို့ ပြောပြောနေ သည့်အဖွဲ့ထဲသို့
အဖေတစ်ယောက် မကြာခင်မတင်မှာပင် ဝင်ရောက်တော့မည်ဟု

လည်း ကြိုတင် တွက်ဆနေမိလေသည်။ ။

အောင်ဗလ၏ တွက်ဆချက် မှန်ပါသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုနေ့နံနက်ခင်း အဖေ လယ်တောဆင်းရန် သွားခဲ့သည် မှ စ၍ အိမ်ပြန်မလာတော့ပါချေ။

အဖေ ရွာမှ ထွက်သွားသောနေ့က ရွာတွင် လူနှစ်ယောက် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့ပါ သည်။ ။

တစ်ယောက်မှာ အဖေပင်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်မှာ တစ်ရွာတည်းနေ မြမေ၏ အစ်ကိုကြီး ပင်ဖြစ်သည်။ ။ မြမေ၏ အစ်ကိုကြီး ကိုသာဒင်သည် ရွာတွင် လူပျိုခေါင်းသဖွယ်ဖြစ်ပြီး ရပ်ရေးရွာရေးတွင် အထူးအားကိုးရသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ။

အောင်ဗလတို့ ဘမံ-ဘဇံတို့ ကိုဆိုလျှင် ကိုသာဒင်က အမြဲတစေသွန်သင် ဆုံးမတတ်၏။ ။ တစ်ခါတစ်ရံမှ သာ ရွာသို့ရောက်ရှိလာသော သတင်းစာများကိုလည်း ဖတ်ပြ၊ ရှင်းလင်းပြတတ်၏။ ။ ကိုသာဒင်သည် နိုင်ငံရေးသတင်းများကို အထူးအလေးထားပြီး ဖတ်ပြ၊ ရှင်းလင်းပြတတ်လေ့ရှိသော် လည်း အောင်ဗလတို့ ချာတိတ်များမှာ ကား ပြဇာတ်ကြောငြာများကိုသာ အလေးထားပြီး နားစွင့်နေ တတ်ကြ၏။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုသာဒင်ကြီးက ပြဇာတ်ကြော်ငြာ ဖြတ်ပိုင်းများ ဝေငှပြီဆိုလျှင် သူတို့ တတွေ အလွန် ပျော်ရွှင်ကြလေသည်။ ။ ဤသို့ ပေါချာချာကလေးများ ဘဝနှင့် အောင်ဗလသည် ဘမံ- ဘဇံ ညီအစ်ကိုတို့ ထက် အသိဉာဏ် ရင့်သန်လာခဲ့လေသည်။ ။

အတွေးအခေါ် အယူအဆများ လည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့လေသည်။ ။

လူကြီးစိတ်ကလေး ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ။

လူကြီးစိတ်ဝင် လာပြီဆိုကတည်းက ဟိုလိုလို သည် လိုလိုစိတ်များ လည်း ရောနှောပါတော့ သည် မဟုတ်လား။

မြမေနှင့် စကားပြောရသော အခါမျိုးတွင် အရင်တုန်းကလို မလွတ်လပ်တော့ဘဲ ဖြစ်နေရတတ်၏။ ။

ပါးစပ်ကို မလိုအပ်ဘဲ ထိန်းထိန်းနေတတ်၏။ ။ မျက်စိကိုမူ မြမေ တူရူနှင့် လွှဲလွှဲထားနေတတ်၏။ ။ လက်ချောင်းများကိုလည်း အငြိမ်မနေဘဲ ဟိုခေါက်သည် ခေါက် လုပ်နေတတ်၏။ ။

သောင်စင်ရေမရ စကားများကိုလည်း ပေါက်တတ်ကရ ပြောပြောနေတတ်၏။ ။ မြမေကလည်း ထိုသဘာဝများကို ဂရုထားမိဟန် တူ၏။ ။

“နင့်ကြည့်ရတာ ဂဏှာကိုမငြိမ်ဘူး၊ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဤသို့လျှင် မကြာခဏ မေးတတ်၏။ ။

သို့သော် အောင်ဗလကိုယ်တိုင်၌ ကလည်း သူဘာဖြစ်နေမှန်း သူ့ဘာသာသူပင် တကယ်မသိချေ။ တစ်မျိုးကြီးတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ ဟူ၍ သာ ထင်နေတတ်၏။ ။

ထိုအထဲတွင် အောင်ဗလအဖို့ အခံရအခက်ဆုံးအဖြစ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ စကားနိုင်လှကြ ပြောဆိုကြပြီဆိုလျှင် မြမေက သူ့ဘက်က မပါဘဲ ဆန့်ကျင်လိုက်လျှင် ဝမ်းနည်းသွားရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ပြီးတော့ကျတော့ကာ . . . ညတိုင်း ရွာရိုးတလျှောက် လျှောက်တတ်သော စံနက်ကျော်၏ ပလွေသံကိုကြားရလျှင်

အလိုလိုနေရင်း တံတွေးကို မျိုမျိုချနေတတ်သည် ကတော့
ဘာကြောင့်မို့လို့ များ ပါနည်း။

မြမေကို ကြည့်ရသည် မှာ လည်း တစ်မျိုး၊ တချို့နေရာတွေ
အရင်ကထက် သေးသိမ်သွားပြီး တချို့နေရာတွေ အရင်ကထက်
ဖွံ့ဖြိုးလာသလိုထင်ရသည် ။ အောင်ဗလ လေးတန်းအောင်သောနှစ်၊
သူ့အသက် (၁၄) နှစ်အရွယ်တွင် ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု
ဖြစ်လေသည် ။

ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်၏ ကျောင်း အရိပ်ထဲတွင်
ရွာသူရွာသားများကောင်းမှု စေတီငယ်လေးတစ်ဆူ တည်ထားလေသည်
။ ထို စေတီငယ်လေး၏ ဘုရားပွဲကို ကဆုန်လပြည့်နေ့
ညောင်ရေသွန်းပွဲနှင့် အတူ ဆရာတော်က ကြီးမှူးပြီး ရွာသူရွာသားများ
စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာဖြင့် ကျင်းပလေ့ရှိသည် ။ စေတီငယ်လေးမှာ
ရွာနီးချုပ်စပ် ရွာကြီးရွာငယ်မှ ထုံးဖွေးဖွေး ရွှေရေးရေး စေတီငယ်များ
ထဲတွင် အရွယ်တော်အငယ်ဆုံးနှင့် အဆင်းရဲဆုံး
စေတီကလေးဖြစ်သော်လည်း တန်ခိုးအရာ၌ ကြီးမြတ်လှသည် ဟု
ရွာသားများက ယုံကြည်ကြလေသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်
စေတီ၏ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ကြီးမားထည်ဝါသော
ညောင်ပင်ကြီး များ မှာ အရပ်အဆောင်ဆောင်ကဲ့သို့ ကွေ့ဝိုက်စီရီ
ပေါက်ရောက်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည် ။ ထိုထက် ထူးခြားနေသည် က
စေတီလေး ၏ ဗုဒ္ဓဟူးနံထောင့်တွင် ဗောဓိပင်လေးတစ်ပင်
ပေါက်ရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည် ။

ဤအခြင်းအရာများကြောင့်ပင် စေတီကလေးသည်
တန်ခိုးကြီးလှသည် ဟု အနီးအပါးရွာကြီး ရွာငယ်များမှ

မှတ်ချက်ချကြလေသည် ။ စေတီကလေးအတွက် လိုအပ်သော
ပစ္စည်းဝတ္ထုများကိုလည်း ဆရာတော်ထံ လှူဒါန်းကြပါ၏ ။ သို့ရာတွင်
ဆရာတော်က ဆီမီးနှင့် လုပ်အားဒါနကိုသာလက်ခံပြီး ရွှေချခြင်း
စသော အဖိုးတန် ဝတ္ထုများကို လက်မခံခဲ့ပေ။

“အေး.. မင်းတို့ အနေနဲ့ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာက ဘုရားကို အများ သူငါ
ဘုရားထက် ချမ်းသာကြွယ်ဝစေချင်တာကိုတော့
ဆရာတော်သဘောပေါက်ပါတယ်ကွယ်၊ သို့ပေမယ့် ခေတ်
ကာလကြီးကိုလဲ မင်းတို့ အသိသားပဲ၊ ကုသိုလ်လုပ်ရာမရောက်
ငရဲပေးရာရောက် ဆိုသလို ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးလို့ ၊
ကြားလိုက်ကြတယ်မဟုတ်လား၊ ဓါးပြဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်း
ပိတောက်သာရွာက ဆယ်တောင် ပြည့်စေတီက ရွှေတွေ ခွာယူကြတာ၊
ပြီးတော့ ကသစ်ကုန်းရွာက မြစာရံစေတီ ဌာပနာတိုက်ကို ဂျပန်
ကင်းတပ်တစ်တပ်က ဖောက်သွားတာ၊ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး တို့ ရွာမှာ
အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးကွယ့်၊ တို့ ဘုရား ထုံးကလေးမှန်မှန်သုတ်၊
ထီးတော်ကလေး မှန်မှန်ပြုပြင်၊ ဘုရားပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေး
မှန်မှန်လုပ်ကြရင်လဲ ကုသိုလ်ရတာ ပါပဲကွယ်”

ဤသို့ ဆရာတော်က မိန့်ကြားထားလေသည် ။ မည်သို့ပင် ရှိစေ
ညောင်ရေသွန်းပွဲနှင့် ဘုရားပွဲတော် တစ်ပြိုင်နက် ကျင်းပသော
ကဆုန်လပြည့်နေ့မျိုးတွင် မူကား အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ
ရွာသူရွာသားများ ပါ လာရောက်တတ်ကြသဖြင့် စေတီတော်ကလေး
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြက်ပျံမကျ စည်ကားနေတတ်လေသည် ။

ထိုနှစ်က ပွဲတော်သည် လည်း အထူးစည်ကား၏ ။ အောင်ဗလ၊
ဘမံ-ဘဇံ ညီအစ်ကို၊ မြမေ စသူတို့သည် ယခင်နှစ်များကလို မြူးထူး

ကစားပျော့ရွှင်နေကြခြင်း မရှိတော့ဘဲ လူပျိုပေါက်
အပျိုပေါက်ကလေးများ ပီပီ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် ကျရာတာဝန်ယူ၍
ဝေယျာဝစ္စများကို ပြုလုပ်နေကြရ သည် ။

သူကြီးသမီး လွင်စန်းယဉ်ကမူ မြို့မှ သူ့ဖခင်
လက်ဆောင်ရသောဖဲကတ္တီပါထမီကြီး တကားကားဖြင့်
ကော့လန်ကော့လန် ဟိုသွားဒီသွားလုပ်လျက် အသံတစာစာနှင့်
လေကန်၍ သာနေသည် ။

မကြာမကြာဆိုသလိုလည်း အောင်ဗလက
ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်၏ ။ အလကားနေရင် လည်း
မျက်စောင်းတခဲခဲလုပ်၏ ။ အောင်ဗလကမူ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်မို့
သူ့ကို ဂရုမထားမိ၊ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်ဆိုရာ၌ မြမေအနီး
တရစ်ဝဲလုပ်ချင်သည် လည်း ပါလေသည် ။

မြမေကလည်း သူ့အနီးမှာ အောင်ဗလရှိနေသည် ကို
နှစ်လိုဟန်တူပေသည် ။ ထို့ကာလမတိုင် ခင်ကပင်လည်း သူတို့ ၏
အခြေအနေလည်း တိုးတက်လျက်ရှိပေသည် ။

ရိုးတိုးရိပ်တိတ်မှ သည် မိမိကိုယ်မိမိ တိုးတိုးတိတ်တိတ်
နားလည်နေသောအဆင့်ဟု ဆိုကြပါစို့။

ဒီကြားထဲကပင်လျှင် ဘဇံတို့ ကလည်း တမှောင့်၊ လူငယ်တို့
ဘာဝကျီစယ်ခြင်းခံရသောကြောင့် အောင်ဗလမှာ
လက်သီးလက်မောင်းတန်းရင်း ကြည်နူးစွာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း
ဖြစ်ရသလို မြမေခမျာမှာလည်း ဘမံ-ဘဇံတို့ ၏ ကျောကုန်းကို
တဗုန်းဗုန်းထုရင်း ကြည်နူးကျေနပ်စွာ ငိုကြွေးရပေါင်းလည်း
မနည်းတော့ချေ။

သို့ရာတွင် သူတို့ သည် အလွန်ချစ်ကြသော ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် နောက်ပြောင်ကျီစယ်ကြသည် ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ကြ၏ ။ ထို့အတူ လွန်လွန်ကဲကဲ ကျီစယ်မိသော ကြောင့် ကရုဏာဒေါသဖြစ်ရခြင်း၊ ရှက်ကြောက်ရခြင်းတို့ ကိုလည်း နားလည်မိကြ၏ ။ ထို့ကြောင့်ပင် လျှင် အားလုံးသဘောတူ အောင်ဗလနှင့် မြမေကို နောင်အခါ မကျီစယ်ကြတော့ပေ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ အားလုံးသော သူငယ်ချင်းတို့ သည် လူငယ်တို့ သဘာဝ သူတို့ လက်လှမ်းမှီရာ စိတ်ကူးကလေးများ ဖြင့် အောင်ဗလနှင့် မြမေကို ကျိတ်ပြီး သဘောတူနေကြလေသည် ။

တကယ်တော့မူ အချစ်ဆိုသောအရာကို သူတို့ မသိကြသေးပါ။ စောစောကပြောသလို လွင်စန်းယဉ်သည် အောင်ဗလရှိရာသို့ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေရာမှ သူ့အနားတွင် မြမေမရှိခိုက် အောင်ဗလအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏ ။

“ဟေ့ အောင်ဗလ၊ နင်ဒီစတြိတ်ကျောင်း အလယ်တန်း ဆက်တက်ဖို့ အခုထိ မစဉ်းစားသေး ဘူးလား”

“ဒီလောက်လေးနဲ့ များ ဟယ်၊ တော်ကြာနေ ကြီးကောင်ကြီးမားနဲ့ ကျောင်းမှာ ဝိုင်းအရယ်ခံနေ ရဦးမယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဟ၊ ဒါပေမယ့် ပညာသင်တာ ရှက်စရာ မပါပါဘူး”

လွင်စန်းယဉ်သည် စူးရှသော မျက်လုံးများ ဖြင့် အောင်ဗလကိုတစ်ချက်ကြည့်၏ ။ ပြီးတော့ ရဲတင်းစွာ စကားဆိုလေသည် ။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ငါ့အဖေကို ငါပြောပြမယ်၊ နင်
ကျောင်းဆက်တက်ရအောင်လို့ ”

“ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲဟာ၊ နင်ကလဲ အဖေ့အလုပ်တွေမှာ
ဝိုင်းကူပေါ့”

“ဘာလဲ ငါပညာသင်ဖို့ နင့်အိမ်မှာ ကျွန်ခံရမှာ လား”

အောင်ဗလက ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်သလို လွင်စန်းယဉ်ခမျာ
ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွား ရှာ၏ ။

“ငါ့စေတနာကို မစော်ကားနဲ့ အောင်ဗလ၊ နင် အခု သူများ နွားတွေ
ကျောင်းပေးနေတာက ကော ပိုက်ဆံရတာ မဟုတ်ဘူး လား၊ ခု
ငါပြောတာက နင် ပညာသင်ဖို့ အတွက် အဖေ ကြည်ဖြူအောင် လို့
ပြောတာပါ ”

“ပညာတတ်လို့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲဟာ၊ နွားကျောင်းရဘဲ ထမင်းရတာ
ပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဟာ၊ ပညာတတ်ရင် ကျောင်းဆရာလုပ်စားလို့ ရတာ
ပဲ၊ ပြီးတော့ မာစတာ ဂျပန်တွေဆီမှ လဲ အလုပ်လုပ်လို့ ရတာ ပေါ့”

“ဒီဂျပန်တွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါဘူး”

“အေးပါလေ၊ မပတ်သက်ချင်ရင်လဲ ရတာ ပဲ၊ ဒါပေမယ့်
ပညာတတ်ထားတော့ မမှားဘူးပေါ့၊ ကိုသာဒင်ကြီးကို ကြည့်ပါလား၊
ပညာတတ်ထားတော့ ဘယ်နေရာမဆို လူဝင်ဆွဲတယ် မဟုတ်လား”

အောင်ဗလသည် တွေဝေသွား၏ ။ လွင်စန်းယဉ်၏ စကားများကိုလည်း မှန်ကန်သည် ဟု တွေး မိသွား၏ ။ ထို့ကြောင့် စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ပြန်ပြောလေ၏ ။

“ငါ့အဖေ ငါ့အမေနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမယ်လေ”

“အေး.. အေး ကောင်းတယ်၊ ငါလဲ အဖေ့ကို ပြောပြဦးမယ်”

ထိုအချိန်တွင် သူတို့ နှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ မြမေ ရောက်လာသည် ။ မြမေသည် အောင်ဗလနှင့် လွင်စန်းယဉ် စကားလက်ဆုံကျနေသည် ကိုရပ်လျက် ငေးမောကြည့်၏ ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ၊ ဝမ်းနည်းအားငယ်သလို မနာလိုစိတ်ကလေးလည်း ဖြစ်ပေါ်လားလေ သည် ။ ထို့ကြောင့်ပင် အောင်ဗလတို့ အနီးသို့ မလာသေးပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေခြင်း ဖြစ်၏ ။

လွင်စန်းလွင်သည် မြမေကို မြင်လိုက်သည် နှင့် မျက်နှာကလေးပျက်သွားကာ..

“ကဲ.. ငါ သွားမယ်၊ ဟိုမှာ မြမေလာနေပြီ”

“ဘာဆိုလို့ လဲဟ”

အောင်ဗလသည် တကယ်ပဲ လွင်စန်းယဉ်၏ စကားကို နားမလည်ပေ။ လွင်စန်းယဉ်က ပြုံးစေနှင့်လုပ်ပြီး ပြော၏ ။

“တော်ကြာ တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်ဟ”

“ဘာကိုလဲဟ”

“ဘာကိုလဲရမှာ လဲ၊ နင်နဲ့ ငါ့ကိုပေါ့”

“ဘာဆိုလို့ တစ်မျိုးထင်မှာ လဲ”

“အောင်မာ၊ နင်နဲ့ မြမေအကြောင်း ငါမသိဘူးများ မှတ်လို့”

အောင်ဗလသည် ပြုံးပြုံးဖြဖြနှင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွား၏။

“ငါတို့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟ”

လွင်စန်းယဉ်က ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်လိုက်သည်။

“ဟော. . ဟော စကားထဲက ဇာတိပြုပြီ၊ ဘယ်သူက ဘာပြောလို့ နင်က ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးလို့ ပြောရတာ လဲ”

အောင်ဗလသည် သွားကြီးဖြူလျက် မရယ်မိအောင် သတိထားပြီး ရှက်ပြုံးပြုံးလိုက်၏။ ထိုအချိန် တွင် လွင်စန်းယဉ်သည် လှစ်ကနဲ ပြေးထွက်သွားလေ၏။ ဒီတော့မှ မြမေသည် အောင်ဗလအနီးသို့ ရောက်လာ၏။ မြမေက နှုတ်ခမ်းကလေး မပွင့်တပွင့်စုလျက် စကားဆိုလေသည်။

“ဟိုကောင်မ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

အစတွင် ရှက်နေသောအရှိန်ကြောင့် အောင်ဗလ ဘာပြောရမှန်းမသိသော်လည်း မပြောဘဲနေ လျှင် မြမေပို၍ အထင်လွဲမည် စိုးသောကြောင့် လွင်စန်းယဉ် ပြောသွားသော စကားများကို ပြန်ပြော ပြလေသည်။

မြမေကမူ...

“သူပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်လာရင်တော့ နင့်အတွက် ကောင်းတာပေါ့ ဒါပေမယ့် နင်လဲ သိတဲ့ အတိုင်း သူ့အဖေ သူကြီးက ကပ်စေးနဲ့ ကော်တရာကြီး မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး သူကြီးနဲ့ နင့်အဖေဆိုတာကလဲ တည့်ကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီလူကြီးက လူတစ်ယောက် ကျောင်ထားပေးဖို့ နေနေသာသာ သူ့အိမ်က စာရင်းငှားတွေကိုတောင်

ငတ်တလှည့် ပြတ်တလှည့်နဲ့ ကျွေးထားတာ မဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ ကံတရားပေါ့ဟာ”

“ဒါနဲ့ ငါလာမှ သူက ဘာလို့ ထထွက်သွားရတာ လဲ”

အောင်ဗလသည် မျက်လွှာကြီးကို ချလျက် အာလုပ်သံကြီးဖြင့် တစ်လုံးချင်း ဖြေလေသည်။ ။

“သူနဲ့ ငါ့ကို နင်က တစ်မျိုးထင်မှာ စိုးလို့ တဲ့ ဟာ”

“အောင်မာ... စပ်စပ်စုစု သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ”

မြမေသည် သူ့စကားမှားသွားသည် ကို သူ့ဘာသာသူ သိသဖြင့် ရှက်သွေးကလေးဖြာကာ ပါးအိုကလေး နီသွားလေ၏။ ။

သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲဟူသော စကားအဓိပ္ပါယ်မှာ ကိုယ့်အချင်းချင်းတော့ သက်ဆိုင်နေသော သဘောကို ဆောင်သည် မဟုတ်လား၊ ထို့ကြောင့် မျက်လွှာအလေးချလျက် အောင်ဗလကို မရဲတရဲ မေး လိုက်လေ၏။ ။

“ငါက တစ်မျိုးထင်ရအောင် နင်နဲ့ သူက ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ”

အောင်ဗလ မျက်မနဲဆန်ကပျာ ဖြစ်လျက် ဝရန်းသုံးကား ဖြေလေသည်။ ။

“ဘာ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟ၊ သူကသာ ငါနဲ့ နင့်ကို ဟိုဒင်းဖြစ်နေကြပြီမဟုတ်လားလို့ မေးတာ”

“ဘာဟိုဒင်းလဲဟ”

“ဟိုဒင်းဟာ ငါနဲ့ နင့်ကို ဘမံ-ဘဇံတို့ စသလိုမျိုးပေါ့”

မြမေသည် မျက်နှာကလေးလွှဲလျက် ...

“ဒီတော့ နင်က ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့ဟ”

“အေး . . အေး အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

“သူတို့ ကလဲ ဒီလိုပဲ ခဏခဏ စကြတာပဲဟာ စိတ်ပျက်ပါတယ်”

“ဆိတ်ပျက်ရင် နွားမွေးပေါ့”

“ငါတို့ က ဆင်းရဲတော့ နွားမမွေးနိုင်ဘူး၊ နွားပဲ ကျောင်းရတယ်”

သူတို့ သည် ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။ ။ ခဏကြာလျှင် အလှူမဏ္ဍပ်ရှိရာမှ မြမေ၏ မိန်းမဖော် သူငယ်ချင်းများက လှမ်းခေါ်သောကြောင့် မြမေသည် အောင်ဗလအနီးမှ ထလိုက်လေသည်။ ။ အောင်ဗလက . . .

“နောက်တစ်ခါ သူတို့ ဒီလိုပဲ ခဏခဏပြောနေရင် ငါဘယ်လို ဖြေရမလဲဟင်”

“အို . . နင်ဖြေချင်သလို ဖြေပေါ့ဟ”

“ငါ ဘယ်လိုဖြေချင်နေတယ်ဆိုတာလဲ ငါဘာသာ ငါ မသိဘူးဟ”

“ဒီလိုဆိုလဲ စောစောကလိုပဲ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးလို့ ဖြေလိုက်ပေါ့ဟ”

အောင်ဗလသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်၏။ ။

ပြီးတော့မှ လေးလေးကန်ကန်ကြီး ပြောချလိုက်၏။ ။

“အေးပါဟာ . . .အဲဒီ လို ဖြေတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

မြမေသည် ပုပ်သိုးသွားသော အောင်ဗလ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်လှမ်းချင်း လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး သူတို့ ၏ စိတ်များ လှုပ်ရှားနေကြ၏။

အောင်ဗလအဖို့ မူ ထိုညတွင် ပင် သူ့ဖခင်သည် ဂျပန်တော်လှန်ရေး ပြောက်ကျားတပ်သို့ ဝင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောနေသံကို ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ နောက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာတစ် ကြောင်းမှာ ဤသို့ သူ့အဖေ ပြုမူသည့်အတွက် အိမ်၏ စားရေးသောက်ရေးတာဝန် သူ့အပေါ် ပုံကျလာတော့မည်နှင့် ဂျပန်များ နှင့် အလျဉ်းသင့်နေသော လွင်စန်းယဉ်ဖခင် သူကြီးသည် သူ့ကို ကျောင်းဆက်ထားပေးဖို့ နေနေသာသာ ရန်လို၍ ပင် လာနိုင်တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

အောင်ဗလ၏ ဘဝသည် ထိုနေ့မှ စ၍ ပင် ပြောင်းလွဲရတော့မည်ပါတကား။

* * *